

LBRIS

We know
books

Niște femei

În lanul cu narcise

13 povești despre ne iubire

Editura Carte Inspirată

În lanul cu narcise - 13 povești despre ne iubire

© 2025 Editura Carte Inspirată pentru prezenta ediție

Editor: **Clara Toma**Coperta realizată de **Niște femei****Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României****Toma, Clara****În lanul cu narcise : 13 povești despre ne iubire /**

Niște femei. - București : Carte inspirată, 2025

Numele autoarelor indicate pe coperta 4: Clara Toma,

Roxana Popescu și Alice Dima

ISBN 978-630-6725-09-0

I. Popescu, Roxana

II. Dima, Alice

821.135.1

Toate drepturile aparțin Editurii Carte Inspirată.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă
doar cu acordul scris al Editurii Carte Inspirată.

E-mail: edituracarteinspirata@gmail.com

Nu e iubire...

de Roxana Popescu

Bum-bum în ușa de la intrare... Din ce în ce mai tare...

- Deschide, la naiba, vreau să vorbim! Vreau să îți bagi
mințile în cap! Deschide odată!

... tăcere...

- Mă piș pe toți vecinii tăi, nu-mi pasă de nimic, nu-mi
pasă decât de tine! Ce nu înțelegi? Bagă-ți asta în creierul tău
minuscul! Înțelege o dată pentru totdeauna că mie îmi pasă
de tineee!... Mie îmi pasă de tineee!...

... tăcere... ținut respirația și strâns copilul la piept...

- Nu plec până nu vorbim! Ai înțeles greșit, cum înțelegi
tu prost, ca de obicei! Iar EU chiar vreau să îți explic, chiar
vreau să fac asta pentru tine, dar tu nu mă lași!

... tăcere...

- Termină cu prostiile și deschide să vorbim ca oamenii!
Te omor, te calc în picioare dacă nu deschizi! Te omor și pe
tine și pe plodul ăla al tău! Mă piș pe poliție, mă piș pe tot,
are tata bani să mă scoată din orice, doar știi asta, am bani
să vă îngrop pe toți! Tu înțelegi că pot să dau liniștit cu
mașina peste tine și peste plod, că nu pățesc nimica? Măcar
atât poate să priceapă capu' ăla al tău? Deschide-n pizda mă-
tii că sparg ușa!...

... tăcere-tăcere, apoi șoptit către copil:

- Mami, nu e nimic, e doar o criză de-a lui! Noi suntem
aici în siguranță, nu avem cum să pățim nimic rău!

- Mami, crezi că poate să spargă ușa?

- Nu, nu are cum să o spargă, zice și el așa...

- Dar de ce zice ce zice?
- Pentru că unii oameni au traume pe care nu și le rezolvă și au accese de furie... Unii oameni se comportă așa când se simt neubiți...
- Mami, dar tu i-ai spus că îl iubești!
- Da, mami, i-am spus.
- Și el ți-a spus că te iubește! Și mi-a spus și mie că te iubește!
- Da, mami...
- Dar eu nu cred că asta e iubire!...
- De ce? De ce nu crezi?
- Pentru că nu ai cum să iubești pe cineva și să vrei să dai cu mașina peste el...

Un taximetrist

de Alice Dima

Urma Crăciunul. Tocmai îmi dusesem copiii la autogară să plece la mama pentru Crăciun. Eu rămâneam singură acasă. Nu doream să văd pe nimeni. Îmi era greu și să mă spăl sau să înghit o linguriță de iaurt. De luni de zile îndurau asta cu mine și nu era drept să-i țin așa și de Crăciun. La mama urmau să facă brad, cozonaci, vor avea măcar mâncare caldă și vor primi cadouri. Am așteptat să plece autobuzul.

Le-am văzut fețele triste și mi-am simțit ochii arși de tristețea lor. Mi-au făcut cu mâna. Apoi Maria l-a luat în brațe pe Luca și au plecat. Am rămas acolo, în drum, nemișcată ca în transă. Mi se întâmpla des în ultimul timp să pic deodată în prăpastia fără fund a gândurilor și să rămân așa, căzând în mine, până când vreun om grăbit mă izbea sau mă claxonat vreo mașină. Gândeam a mia oară: "De ce?"

Ce este, ce a fost și probabil va fi, atât de greșit cu mine? Ce am de învățat din asta? Ce lecții de putere, iubire și alte asemenea noțiuni, cărora le simțisem sensul mai demult, dar care îmi deveniseră străine, am avut de extras și integrat din zdrobirea și ne iubirea asta de optispe ani". Da, aflasem, căutând să dau un sens vieții în care trăiam, că nimic nu fusese întâmplător, că, nu știu, probabil să mă iubesc, să iubesc, nu știu, că sunt puternică și minunată.

Ce forță și lumină Dumnezeiască e în mine?

Și pentru a afla și prețui, am ales (?) să cobor în iad, pășind în urma celui ce avea să mă învețe toate astea. Aveam

să aflu că doar tăcând înveți să... Ce? Doar criticat bucată cu bucată, până nu mai rămâne nimic din tine, să... nu știu. Doar înjosită, umilită, anulată, anihilată, fărâmițată și adusă la stadiul de nisip voi găsi puterea de a mă reclădi în munte?

Da? Da...

Am simțit o atingere pe umăr și am tresărit speriată. Și asta aflasem în lecțiile mele, că atingerea aduce groază. "Vreți să vă duc acasă? Unde stați?" M-am uitat năucă la omul din fața mea. L-am privit câteva secunde bune, analizându-l. Și asta mă învățase maestrul meu, să-mi fie frică, să simt permanent în mine alerta, să-mi anulez eu însămi gândirea și simțurile, căci doar mi-a zis de atâtea ori cu infinită răbdare că nu gândesc bine nimic și intuiția e o porcărie.

În fața mea era un bărbat înalt și slab, îmbrăcat cu pantaloni de stofă și cămașă albastră. Arăta a șofer de autobuz. A stat liniștit, drept, în tot acest timp, răbdător, urmărind probabil chipul meu pe care se citea analiza, suspiciunea, întorsul meu în gânduri, tresăririle de frică, uimirea. Nu a schițat niciun pic de nerăbdare. A stat acolo senin, așteptând un răspuns din partea mea.

- A, nu, mulțumesc, mă duc singură.
- Haideți să vă duc acasă. Uitați, am taxiul aici.
- "Doamne ferește! Mai aveam patru lei. Ce taxi?"
- A, nu! Nu am bani, mai am doar patru lei - m-am pomenit spunând, deși îmi ticluisem rapid o altă replică, gen "Vreau să merg pe jos".

- Nu contează, nu vă iau niciun ban.

Ce voce blândă avea. I-am privit mâinile. Erau uriașe. Pe cât de înalt, deșirat și slab era, pe atât mâinile acelea, ca niște cazmale de mari, ieșeau în evidență.

Ce vrea asta? Sigur, vrea ceva. O să mă strângă de gât cu mâinile alea imense? Așa, și?

Nu-mi amintesc să-i fi răspuns. De altfel, nu-mi amintesc nici cum am ajuns în taxiul lui. Stătea întors spre mine, probabil așteptând ceva. Atunci i-am văzut fața: un chip înalt ca și trupul, cu o claie de păr creț și ochi mari, mari, imenși ca și mâinile. Mi-a zâmbit. I-am auzit din nou vocea aceea atât de blândă: "Unde stați?" Probabil i-am răspuns, nu mai știu.

Mașina a pornit și eu am căzut iar în mine... L-am cunoscut zâmbitoare pe maestrul meu. Aveam prieteni cu care râdeam bucuroasă până la urechi și știam că sunt frumoasă și deșteaptă. Pășeam încrezătoare în lume. Simțeam că merit iubire și abia așteptam să iubesc, căci știam că pot. Abia așteptam să înceapă aventura vieții mele. Va fi așa de minunat! Sunt un om bun, sunt curată la suflet. Soarele strălucea tare în mine și în calea mea.

Aveam încredere în mine și în oameni. Oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune, nu-i așa? Cred că i-a fost greu cu mine. A avut nevoie de mult timp și mult răbdare să rupă bucată cu bucată tot acest tablou înșorit. Nu mă lăsam deloc educată, dar el nu s-a lăsat. Cu cât încercam eu să-l cotropesc cu iubirea mea prostească, cu atât a avut mai mult de furcă. Ce o fi făcut eu să merit atâta dedicare, implicare și determinare din partea lui?

Și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață, lucrând la mine cu răbdarea unui chinez.

- O să opresc puțin la magazin, intru să-mi iau țigări. Vă rog mult să mă așteptați.

Unde să plec? Nici nu știam unde sunt.

S-a întors repede. Sigur se grăbise. "Ce bine! Abia aștept să ajung acasă, să dorm. Sper să pot." A oprit curând mașina. Eram în fața blocului.

- Aici stați, da? Am nimerit?
- Da, mulțumesc.